

[Lysholt Hansen.]

styrkelse af. Jeg kan godt se, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen smiler; han har måske den opfattelse, at det er klogt at gøre det; men alle ved, også de konservative, når de taler om besparelser bl. a. gennem en begrænsning i statens nyansættelser, at skal de opgaver, vi står over for, løses i bare nogenlunde forsvarligt tempo, er det ikke over nedskæring af de offentlige udgifter, landets økonomiske problemer skal klares. Hvis det var tilfældet, ville man nok ikke i konservativt styrede lande som Vesttyskland og Frankrig bruge henimod 40 pct. af nationalindkomsten til offentlige investeringer, hvor vi ligger betydelig lavere. Skal opgaverne løses, må ganske enkelt to ting gøres klart for befolkningen: for det første, at skatter og afgifter er nødvendige, og for det andet, at de sociale ydelser, de mange institutioner, skoler, uddannelsesanstalter, sygehuse, veje og gader, sportsanlæg og idrætspladser o. s. v., er en del af den højere levestandard, som vi kan tillade os i takt med stigningen i produktiviteten. Det vil sige, at jo flere fællesopgaver befolkningen ønsker løst, des flere midler må den enkelte aflevere af dem, den enkelte ellers ville have til rådighed til sit eget frie forbrugsvalg. Det vil ikke sige, at den enkelte får færre penge til egen rådighed end i dag, men det betyder, hvis den økonomiske balance skal holdes, som er nødvendig for en fortsat økonomisk vækst i vort samfund, at livremmen, hvis den i de seneste år har kunnet spændes tre huller ud pr. år, i de kommende år for visse indtægtsgrupper kun kan spændes ét hul ud, for andre forhåbentlig to huller. Gør man sig ikke det klart, vil vi hverken have mulighed for at indfri det enkelte menneskes mest afgørende tryghedskrav, nemlig kravet om en arbejdsplads, eller de øvrige berettigede krav, der stilles og i de kommende år i stigende takt vil blive stillet til samfundet om løsning af fællesopgaver.

Ud fra disse synspunkter stemmer vi i socialdemokratiet med glæde for det foreliggende finanslovsforslag med den forøgelse af statens drifts- og anlægsudgifter fra 13,3 milliarder kr. til 15,6 milliarder kr., der er tale om fra sidste år til i år. Og vi håber på — og vi vil arbejde for i vælgerbefolkningen at skabe øget forståelse for nødven-

digheden af fællesopgavernes løsning — at de må klares og klares i stigende tempo. Naturligvis ønsker vi samtidig, at denne udgiftsstigning fordeles på en anden måde mellem borgerne, men det drøftedes jo i tinget i går og vil blive drøftet i møder i den allernærmeste fremtid.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale hovedparten af ændringsforslagene til vedtagelse.

Damsgaard: Siden finanslovsforslaget var til første behandling, er der ved det økonomiske forlig truffet aftale om nedsættelse af de foreslåede udgifter med ca. 90 mill. kr. og en formindskelse af de til tillægsbevillinger afsatte reserver med ca. 30 mill. kr. Det er altså de ofte omtalte besparelser på de offentlige udgifter med 125 mill. kr. Det kommer til udtryk i en række ændringsforslag, som er nævnt i finansudvalgets tilrådsbetænkning, og som jeg anbefaler at stemme for.

Det konservative folkepartis medlemmer af finansudvalget ønsker ikke på alle områder at støtte disse besparelser. Det beklager jeg. Det drejer sig om 38 mill. kr. ud af de 125 mill. kr., og det, man ikke vil være med til at spare, vedrører udgifter til anlægsarbejder inden for forsvaret, særfor sorgen, åndssvagefor sorgen og børne- og ungdomsfor sorgen.

Ikke mindst om besparelserne på de to sidste områder er der fra konservativ side forud fremsat udtalelser, der appellerer til følelser i en grad, som det, der her foreslås, egentlig ikke berettiger til, idet der i det kommende finansår stilles betydelig større millionbeløb til rådighed end i det finansår, vi forlader; der er på disse områder kun tale om, at den tilsigtede stigningstakt bliver lidt afdæmpet. Til understregning heraf og til god underretning for offentligheden vil jeg anmode den højtærede socialminister om at give folketinget den redagørelse for disse besparelser, som ministeren alt én gang har givet os i finansudvalget. Der skal ikke dannes myter.

Her er vel egentlig ikke lejligheden til at komme ind på den økonomiske udvikling i almindelighed, i hvert fald ikke i stor udstrækning, men et par ting vil jeg dog gerne nævne, for vi kommer ikke uden om, at der er en nøje sammenhæng finansloven ved-